

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 629/2020
15.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Рајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пријепољу 2К.бр.40/16 од 06.12.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 142/20 од 12.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Рајића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пријепољу 2К.бр.40/16 од 06.12.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 142/20 од 12.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријепољу 2К.бр.40/16 од 06.12.2019. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. КЗ и кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 219а став 2. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци и новчана казна у одређеном износу од 100.000,00 динара, а за кривично дело из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. КЗ казна затвора у трајању од 1 године и затим је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци и на новчану казну у одређеном износу од 100.000 (стохиљада динара) коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће бити замењена казном затвора тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на грађанску парницу. Окривљени је обавезан да плати суду на име судског паушала износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности

пресуде, под претњом принудног извршења, а обавезан је и да сноси остале трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд накнадно одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 142/20 од 12.03.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Пријепољу, окривљеног АА и његовог браниоца - адвоката Горана Рајића, па је потврђена пресуда Основног суда у Пријепољу 2К.бр.40/16 од 06.12.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Горан Рајић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да сагласно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи пресуде Основног суда у Пријепољу 2К.бр.40/16 од 06.12.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 142/20 од 12.03.2020. године и окривљеног АА ослободи од оптужбе да је учинио кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. КЗ и кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да дело које је описано под тачком 1) изреке првостепене пресуде, а за које је окривљени оглашен кривим, није кривично дело, обзиром да описане радње окривљеног не представљају радњу извршења кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. КЗ. По ставу браниоца окривљеног, како из изреке пресуде произилази да је стамбени објекат већ био изграђен и да је за исти поднет захтев за легализацију, то се само бетонирање плоче испод крова постојећег стамбеног објекта, без обзира што је исто извођено без грађевинске дозволе, никако не може сматрати радњом извршења кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. КЗ, јер је дошло до измена Закона о планирању и изградњи из априла месеца 2011. године, а по којим законским изменама за реконструкцију таванског простора више није потребна грађевинска дозвола.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Рајића били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је у

овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Основног суда у Пријеполу 2К.бр.40/16 од 06.12.2019. године. Апелациони суд у Крагујевцу као другостепени је ове наводе браниоца окривљеног оценио неоснованим и о томе на странама 4 и 5 другостепене пресуде Кж1 142/20 од 12.03.2020. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем, указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истиче да радње окривљеног описане под тачком 2) изреке првостепене пресуде не представљају радњу кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, обзиром да се из изреке пресуде не види на који начин је окривљени изазвао опасност за живот и тело људи, односно да ли је то учинио на тај начин што је дана 12.06.2015. године ангажовао покојног оштећеног ВВ на адаптацији поткровља или на тај начин што је стамбени објекат изградио 1991. године испод електромереже на висини мањој од 5 метара од електровода.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се оцењују као неосновани. Ово са разлога јер из чињеничног описа кривичног дела утврђеног под тачком 2) изреке првостепене пресуде и то да је окривљени АА електричном енергијом као општеопасним средством изазвао опасност за живот и тело људи, услед чега је наступила смрт оштећеног ВВ, а у време, у месту и на начин ближе описан у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произлази да се у радњама окривљеног стичу сва битна законска обележја кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. КЗ, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани. Наиме, супротно наводима браниоца окривљеног, у изреци правноснажне пресуде је наведена и описана радња извршења кривичног дела која је у свом узрочно-последичном следу довела до теже последице и то до смрти покојног оштећеног ВВ.

Осим тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да у конкретном случају суд није применио закон који је најповољнији за окривљеног, обзиром да је по ставу браниоца требало да примени Кривични закон Републике Србије („Службени гласник СРЈ“, број 26/77) који је важио у време предузимања радње изградње куће испод електромереже, јер је самом изградњом куће наступила последица изазивања опасности за живот и тело људи, а не да примени сада важећи Кривични законик. Бранилац овај свој став образлаже тиме да како је објекат изграђен испод електромереже 1991. године пре ступања на снагу Правилника о техничким нормативима за изградњу надземних електроенергетских водава називног напона од 1 КВ до 400 КВ („Службени лист СРЈ“, број 18/92), то радње окривљеног у моменту њиховог предузимања нису биле у супротности са овим Правилником, дакле нису представљале кривично дело, па је стога Кривични закон Републике Србије који је важио у то време повољнији по окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани, обзиром да је суд у конкретном случају на кривичноправне радње окривљеног АА предузете дана 12.06.2015. године правилно применио Кривични законик („Службени гласник РС“, број 85/2005 ... 35/2019), а не Кривични закон Републике Србије („Службени гласник СРС“, број 26/77 ... 21/90, „Службени гласник РС“, број 16/90 ... 67/2003) како то погрешно сматра бранилац окривљеног. Ово са разлога јер су по налажењу Врховног касационог суда кривична дела извршена у време када је окривљени ангажовао раднике да изводе грађевинске радове на његовом стамбеном објекту, између осталог и сада покојног оштећеног ВВ, дакле кривична дела су извршена дана 12.06.2015. године, а не како то бранилац погрешно сматра да је кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. КЗ извршено 1991. године за стамбени објекат и 2006. године за помоћни објекат, а кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. КЗ извршено 1991. године. По налажењу Врховног касационог суда у конкретном случају је без утицаја време када је изграђен објекат испод електромреже.

Имајући у виду напред наведено, дакле да је време извршења кривичних дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. КЗ и тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. КЗ - дан 12.06.2015. године, то се као неосновани оцењују и наводи браниоца окривљеног којима се указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер је по ставу браниоца за предметна кривична дела наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Такође, по оцени овога суда, неосновани су и наводи браниоца окривљеног у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да су побијане пресуде засноване на одбрани окривљеног датој пред јавним тужиоцем, без присуства браниоца, а која одбрана се није могла користити у кривичном поступку јер је окривљеном стављено на терет кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. КЗ за које се може изрећи казна затвора од 8 година, па је окривљени сходно члану 74. тачка 2) ЗКП морао имати браниоца на првом саслушању код јавног тужиоца.

Наиме, из списка предмета произилази да је окривљени АА приликом саслушања пред Основним јавним тужиоцем у Пријепољу дана 07.11.2017.године везано за кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 278. став 5. КЗ своју одбрану дао у присуству браниоца и то управо његовог садашњег браниоца - адвоката Горана Рајића, тако да се ова одбрана окривљеног може користити као доказ у кривичном поступку. Стоји чињеница да је окривљени приликом саслушања пред Основним јавним тужиоцем у Пријепољу дана 05.08.2015. године везано за кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2. КЗ своју одбрану дао без присуства браниоца, али за ово кривично дело с обзиром на висину запрећене казне затвора није ни предвиђена обавезна одбрана. Осим тога, из списка предмета и побијаних пресуда произилази да суд у доказном поступку није ни прочитао одбрану окривљеног дату пред јавним тужиоцем и на истој није ни засновао побијану правноснажну пресуду, већ је правноснажну пресуду засновао на одбрани окривљеног датој на главном претресу. Имајући у виду све напред наведено, то су као

неосновани оцењени и наводи браниоца окривљеног којима се указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Рајића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.